Janě Králové k sedmdesátinám

MIROSLAV VALEŠ
Universidad Técnica de Liberec. Technická univerzita v Liberci
miroslav.vales@tul.cz

Milá Jano,

když mě Tvoje kolegyně požádala, abych Ti napsal přání k narozeninám, byl jsem velice potěšen a taky trochu zaskočen. Když píšu své dceři k narozeninám, sotva vypotím dva řádky do esemesky a najednou byl přede mnou celý list papíru. Nicméně pojal jsem tuto výzvu jako příležitost k tomu, abych se zamyslel, jak dlouho už se vlastně známe. Určitě máš kolegy, kteří Tě znají mnohem déle než já, ale přeci jen dvacet let také není málo. Pokud si dobře vzpomínám, poznali jsme se kolem roku 2000 na některém ze setkání Asociace učitelů španělštiny. Mnohem podstatnější však bylo, že Tě o dva roky později, roku 2002, profesor Jiří Černý vybral jako oponentku mé dizertační práce. Sama víš, že Tě předchází pověst ostré kritičky a i Ty sama si z toho ráda děláš legraci. Chápeš jistě, že mě přepadl strach, jako každého studenta, který si není jistý sám sebou a kvalitou své práce. Avšak pověsti ne vždy odpovídají realitě a ta o Janě Králové, která nenechá na studentské práci nit suchou, je čistý výmysl. Nedomnívám se, že by moje dizertační práce byla skutečně tak vynikající, jelikož dnes s odstupem let a získanými zkušenostmi bych k ní byl sám velice kritický. Nicméně Ty jsi ji ohodnotila pozitivně, jelikož máš jednu zázračnou pedagogickou vlastnost, dokážeš motivovat ty, u kterých vidíš potenciál růstu. Na mé práci jsi určitě také musela vidět její nedostatky, ale zároveň jsi viděla mladého studenta lingvistiky, který pod dobrým vedením může být přínosný pro českou hispanistiku. A nejen že jsi mě svým pozitivním hodnocením motivovala, ještě jsi mi navíc nabídla právě to vedení. Po dokončení dizertace na UP v Olomouci jsem se geograficky vzdálil profesoru Černému a Ty jsi mě zcela automaticky začala vést dál. Pro mě bylo ukončení doktorského studia cílem bez dalších plánů, avšak Ty jsi přede mě okamžitě začala stavět nové výzvy. Na moji první konferenci, která se konala v Nitře, jsme jeli společně, a mně se tam vůbec nechtělo. Byl jsem šíleně nervózní, ale Ty jsi mě ujišťovala, že moje vystoupení bylo dobré, i přesto, že jsem se klepal jako osika, a tak jsi mě naučila jezdit na konference. Do založení hispanistiky v Liberci bylo ještě daleko, ale Ty jsi mě motivovala k publikování, protože jsi věděla, že to je cesta, která k tomuto cíli vede. Když se nám konečně podařilo hispanistiku v Liberci založit, pomáhala jsi nám od prvního okamžiku. Vím, že jsi nikdy nebyla pragocentristkou a vždy jsi usilovala o to, aby hispanistika v Česku

byla co nejrozmanitější, ne jen koncentrovaná v Praze. První Erasmus jsme uzavřeli s Univerzitou v Burgosu, díky kontaktu, který jsi nám předala. Do Liberce jsi cestovala mnohokrát, na přednášky i státnice a stejně tak, jako jsi vždy pomáhala mně, začala jsi pomáhat i mým kolegyním. Naši studenti se vždy báli, že na státnice přijede paní profesorka z Prahy a následně byli překvapeni, když zjistili, že jsi milá a shovívavá. Nevím, odkud se vzala pověst o Tvé kritičnosti, ale já jsem Tě takovou nikdy neviděl, přesně naopak, vždy z Tebe vyzařovalo pochopení pro studentské i lidské chyby, a taky humor, radost, nadhled a schopnost oddělit detaily od podstatných věcí. Určitě bych mohl psát i o Tvých profesních úspěších, o Tvých publikacích a zásluhách o rozvoj translatologie, ale já bych chtěl vyzdvihnout spíš Tvoji lidskou a kolegiální stránku. Když se hispanistika v Liberci ocitla „entre la espada y la pared", pomohla jsi mi úspěšně absolvovat habilitační řízení, strávila jsi hodiny četbou mojí práce a radila mi, jak ji vylepšit, jak se připravit, a dodávala si mi sebedůvěru. Cítím se být Tvým žákem i přesto, že jsem nikdy nebyl Tvým studentem. Ano, myslím, že je toho opravdu hodně, za co bych Ti rád poděkoval. Jsem rád, že jsem dostal příležitost poděkovat Ti touto cestou, a popřát Ti, aby Ti zdraví dovolilo i nadále předávat nejen Tvé zkušenosti, ale především rozdávat Tvůj laskavý přístup k ostatním.

Všechno nejlepší, Jano, a děkuju.